

něný dopustil závadného jednání úmyslně, najmě, že byl při tom veden úmyslem zništným, by mohl žádati vyšší útraty, jak za to má odvolání vrchního státního zastupitelství. Kárný soud odvolací nevyvodil důsledky v neprospěch obviněného ani z toho, že obviněný také sobě dal postoupiti Rudolfem M-em ze sporné pohledávky částku 25.000 Kč, ale pro tuto částku sám do sporu jako spolužalobce nevstoupil. Neboť tuto okolnost obviněný vysvětlil tím, že tak nechtěl učiniti vzhledem k svému postavení jako advokát. Ale pro posouzení zjištěného děje jest bez rozhodného významu, zda obviněný jednal bez zlého úmyslu. Nepožadujeť zákon pro kárný přečin úmyslné porušení povinností advokátu zákonem uložených, ani úmyslné poškození cti a vážnosti stavu, naopak stačí v tom i onom směru pouhá nedbalost. Přečin porušení povinností povolání jest v tom, že obviněný s nedostatečnou svědomitostí neomluvitelně zastupoval zájmy svého klienta, jež dokonce pohnul sám k tomu, že mu zastupování svěřil. Jest však dán i přečin poškození cti a vážnosti stavu, neboť tato čest a vážnost musila utrpěti úhonu, když Josef N. byl takovou nejasnou, nedostatečnou a nepřesnou informací vtažen advokátem do sporu, na jehož výsledku neměl bezprostřední zájem, a když byl zcela bezúčelně uveden v nebezpečí náhrady vysokých útrat a dokonce opomenutím sdělení o výsledcích jednotlivých úseků sporu překvapen exekucí proti němu zahájenou pro vysoké procesní útraty. Obviněný si musil uvědomiti, jak nepříznivý soud o advokátním stavu musí u N-a a u jeho okolí, jemuž to přirozeně nezůstalo utajeno, vzbuditi takové jednání advokátovo, kterým byl N. do sporu pro něho nežádoucího přiveden vzbuzením mylné domněnky, že jest to nutné a že mu z toho škoda vzejíti nemůže. Právě s hlediska zlehčení cti a vážnosti stavu nelze posléze přehlédnouti, že obviněný ani tehdy, když se dostavily neblahé následky jeho nedosti svědomitého postupu v této věci, a Josef N. přišel k němu v pochopitelném rozrušení v důsledku exekuce z nenadání proti němu provedené, neučinil nic, by N-a ihned ubezpečil a dal mu osobně záruku, že z celé věci nebude míti škodu, a by takto zabránil veřejnému pohoršení, jež hrozilo, když se o postupu obviněného jakožto advokáta dověděla širší veřejnost. Bylo proto odvoláním vyhověti a uznati obviněného vinným jak kárným přečinem porušení povinností povolání, tak i zlehčení cti a vážnosti stavu.

Čís. 96 dis.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu i o porušení povinností povolání, dal-li se advokát zapsati do seznamu advokátů s bydlištěm v určitém místě, avšak nebyl v tomto místě vůbec hlášen a nikdy tam nebydlel ani své povolání tam nevykonával, nýbrž bydlel trvale a své povolání vykonával v místě jiném.

Jde jen o zlehčení cti a vážnosti stavu, nikoliv i o porušení povinností povolání:

trpěl-li advokát provozování inkasní kanceláře svého solicítatora s připojením na svou kancelář, uveřejňování jeho insertů o bezplatném vymáhání pohledávek jakéhokoli druhu v tuzemsku i v cizině i jeho úmlu-

vy se zákazníkovi o t. zv. honoráři za výsledek, nepropustil-li sollicitátora ze služeb, nýbrž z jeho činnosti, na kterou nedohlížel, pod pláštěm advokátní kanceláře i sám hmotně těžil;

zabýval-li se advokát, dává si příslibiti provisi, sprostředkováním dodávek, a uplatňoval-li sprostředkovatelskou provisi soudně; postoupil-li domnělou svou pohledávku z provise svému sollicitátorovi, jehož pak ve sporu zastupoval, za něho o právo chudých zakročil na oko, by si uspořil kolky a poplatky, by znemožnil odpůrci v případě úspěchu vydobyti procesních útrat a by si zajistil ve sporu roli svědka.

Souběh kárných přečinů zlehčení cti a vážnosti stavu a porušení povinností povolání.

Porušení všeobecné povinnosti druhého odstavce § 10 adv. řádu (by advokát poctivostí a čestností ve svém jednání zachovával čest a vážnost svého stavu) je podle §§ 2 a 39 odst. 2 kárného statutu předmětem a podstatou kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, a nelze je zároveň kvalifikovati za přečin porušení povinností povolání, pokud se dotyčné jednání nepřiči i určité povinnosti advokáta v užším slova smyslu.

Na trest výmazu ze seznamu advokátů podle § 12 písm. d.) kárn. stat. jest uznati, jsou-li tu velmi závažné přitěžující okolnosti, zejména, pokračoval-li obviněný přes opětne předchozí tresty důsledně po delší dobu v kárné činnosti, kterou byla neobyčejně těžkým způsobem poškozena důstojnost stavu v tuzemsku i v cizině.

Ani v kárném řízení netřeba výrok o povinnosti obviněného k náhradě případných nákladů na kárné řízení prvé stolice změnit, doznal-li výrok částečné změny jen co do právní kvalifikace kárných provinění.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Ds II 6/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie částečně vyhověl po neveřejném ústním líčení odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 4. května 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu a jímž mu byl podle § 12 písm. d) kárného řádu advokátního uložen kárný trest výmazu ze seznamu advokátů a změnil napadený kárný nález ve výroku o kvalifikaci zjištěných kárných provinění v ten rozum, že se obviněný ve všech směrech jemu za vinu kladených (bod. 1. až 4. výroku napadeného nálezu) dopustil kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu a jen ve směru uvedeném v bodě 1. výroku napadeného nálezu kromě toho i přečinu porušení povinností povolání. Ve všech ostatních směrech, zejména i ve výroku o trestu — výmazu ze seznamu a výroku o náhradě nákladů kárného řízení zůstal napadený kárný nález nezměněn.

D ů v o d y:

Odvolání napadá sice postupně každý jednotlivý bod kárného nálezu, jímž byl obviněný celkem ve čtyřech různých směrech uznán vinným

přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, snažíc se dovoditi, že se obviněný v tom kterém směru vůbec neprovinil, v zápětí shrnuje však své vývody v závěr, podle něhož nejsou prý kárná provinění obviněného takové povahy, by vyžadovala nejpřísnější kárný trest, a také v konečném návrhu domáhá se výslovně jen toho, by tento trest byl zmírněn a jeho výmaz ze seznamu advokátů byl vysloven jen jako trest »mezitímní«, čímž je patrně míněn kárný trest dočasného zastavení advokacie ve smyslu § 12 písm. c) kárného řádu advokátního. Hledí-li se však zároveň k celému obsahu odvolání, nelze o tom pochybovati, že obviněný přes onen doslov konečného návrhu mínil napadati i výrok o vině, a to v celém jeho rozsahu. Dovolávajíc se znovu obhajovacího spisu podaného obviněným za řízení v prvé stolici, poukazuje odvolání vždy znovu na pokročilý věk, stáří 75 let, i na chorobu obviněného a jimi přivoděnou nezpůsobilost k výkonu povolání a tím i k výdělku a takto vyvolanou nouzi, kárnému nálezu pak vytýká především, že se obhajovacím spisem obviněného vůbec nezabývá, ač prý je z něho zjevnou zejména ona jeho bezmocnost, zasluhující za všech okolností ohledu. Ale již tato výtka je bezdůvodná, neboť z toho, že kárná rada přiznala obviněnému v nálezu jako okolnost polehčující při výměře trestu jeho špatný hmotný stav jakožto následek nemoci, je patrné, že její pozornosti neušly ani ony skutečnosti, jimiž se ve svém obhajovacím spise ospravedlňoval obviněný, jimž však kárná rada správně nepřiznala význam okolností vylučujících jeho kárné provinění a trestnost vůbec, což ostatně odvolání, domáhajíc se konečným návrhem jen zmírnění trestu, nepřímě samo shledává správným. Bezpodstatnými jeví se však i námitky, jimiž napadá odvolání jednotlivé body (čís. 1—4) kárného nálezu. K bodu 1. V tom, co po této stránce vyšlo na jevo proti obviněnému, právem kárná rada shledala i zlehčení cti a vážnosti stavu, i porušení povinností povolání. Při tom jest klásti důraz jednak na to, že obviněný, dav se zapsati do seznamu advokátů u moravské advokátní komory s bydlištěm v M. L., nebyl v tomto místě vůbec hlášen a nikdy tam nebydlel, nevykonával tam tudíž své povolání, nýbrž bydlel a bydlí dosud trvale ve V., kde své povolání vykonával a až posud vykonává, jednak že, pokud vůbec lze mluvit o kanceláři obviněného v M. L., zejména, pokud měl tam nějakou dobu v hotelu najatou kancelář, kterou vedl jeho tehdejší koncipient Dr. F., svým postupem přivodil si nemožnost, by na svou v M. L. ohlášenou kancelář podle povinnosti náležitě dohlížel. Je na snadě, že takové nepořádnosti a takovýto způsob provozování advokacie jsou s to zviklati důvěru obecenstva, a tak značně ohrožují i čest a vážnost stavu advokátského a odvolání samo nepopírá vůbec správnost úvah, jimiž dospěla kárná rada k závěru, že vylíčené jednání obviněného je kárným přečinem, shledávajíc i tu jediný důvod, činící prý ho nevinným a beztrestným, jen v tom, že nejsa pro svou nemoc s to konati cesty a vykonávati i jinak své povolání, musil se l-ské kanceláře vzdáti. Stačí proto zdůrazniti znovu, že kárná rada právem neshledala v oněch skutečnostech, na něž poukazuje odvolání, okolností, které by byly s to vyloučiti kárné zavinění a trestnost obviněného.

K bodu 2. Další kárný přečin spatřuje nález v tom, že obviněný trpěl a dosud trpí provozování inkasní kanceláře svého sollicitatora Ottona L-a s připojením na jeho kancelář, uveřejňování jeho insertů o bezplatném vymáhání pohledávek jakéhokoli druhu v tuzemsku i v cizině i jeho úmluvy se zákazníky o t. zv. honoráři za výsledek, a že sollicitátora ze služeb nepropustil, nýbrž z jeho činnosti, na kterou nedohlížel, pod pláštěm advokátní kanceláře i sám hmotně těžil. Odvolání poukazuje tu, další námitky vůbec neuplatňujíc, na vyjádření, jež podal obviněný k obdobnému bodu odkazovacího usnesení ve svém obhajovacím spise. Obviněný uvádí v něm sice, že dnem 1. října 1927 propustil L-a ze služeb, zároveň však připouští, že L., vrátiv se začátkem prosince 1927 zase do V. (tedy nikoli do M. L.), konal pro obviněného různé až dotud nedohotovené, najmě knihovní práce, jež byly skončeny teprve v říjnu 1928, aniž napadá přímo obvinění, jež bylo z odkazovacího usnesení převzato i do kárného nálezu a podle něhož potrvála tato kárná činnost obviněného až do dne nálezu. Obviněný se ospravedlňuje jen svým tělesným i duševním stavem, následkem něhož nebyl prý způsobilým starati se o vlastní kancelářské věci, tím méně tedy o inkasní kancelář L-ovu, načež tvrdí jednak, že nevěděl o cirkulářích, jež rozeslal L. o své inkasní kanceláři v únoru 1928, zejména pak že na jeho honorářích neměl vůbec podílu. Při tom se však zaplétá do zjevných rozporů, neboť s tvrzením, že se prý nemohl starati o inkasní kancelář L-ovu, lze stěží uvést v soulad jeho další námitku, podle níž prý, nejša sám s to, zjednati L-ovi výdělek, nemohl mu brániti, by si neopatřil výdělek provozováním inkasní kanceláře, neboť takto dává obviněný sám nepřímou najevo, že o dotčené činnosti L-ově nejen věděl, nýbrž mu ji také trpěl. Neméně povážlivým je, že obviněný v téže větě, ve které tvrdí, že na honorářích L-ových neměl podílu, ba o nich ani nevěděl, zároveň zdůrazňuje, že při takovýchto právních věcech přišel často o vlastní peníze. Připouštíť takto obviněný, třebas znovu jen nepřímou, že stejně jako odkazovací usnesení, právem spatřuje i nález jeho dotčené kárné provinění zejména v tom, že se, trpě onu činnost L-ovu, tak zároveň sám ucházel o klientelu a že z činnosti té pod pláštěm advokátní kanceláře i pro sebe hmotně těžil. K přesvědčení, že obviněný věděl o řečené činnosti svého sollicitatora, dospěla však kárná rada tím větším právem, an obviněný byl již nálezem kárné rady slezské advokátní komory za dne 2. července 1927, potvrzeným rozhodnutím nejvyššího soudu jako kárného soudu odvolacího ze dne 29. února 1928, č. j. Ds II 8/27, uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil v letech 1925 až 1926 týmž způsobem, jaký mu za vinu klade bod 2. nynějšího kárného nálezu. Kárná rada nabyla proto též plně opodstatněné přesvědčení, že se na stavu věci, zjištěném oním dřívějším kárným nálezem, nic nezměnilo, nýbrž obviněný pokračuje trvale ve svém kárném počínání, pracuje se svým sollicitátorem i na dále ve vzájemném dorozumění ruku v ruce a že podle toho, jak se to vhodným nebo potřebným jeví, vystupuje buď inkasní kancelář L-ova neb obviněný, takže pod sliby bezplatného vymáhání pohledávek jde ve skutečnosti o zjednávání klientů a že, jakmile

jest předsevzítí kroky soudní, provádí je kancelář obviněného. Právem shledala tudíž kárná rada závažnou přitěžující okolnost i ve zpětilosti obviněného ohledně tohoto bodu kárného nálezu. Onen dřívější kárný nález vztahuje se však výslovně jen na kárnou činnost obviněného z let 1925 až 1926, není tedy v něm zahrnuta jeho pozdější kárná činnost, pokud se jevila zejména i v tom, že obviněný trpěl L-ovi rozesílání cirkulářů, k němuž došlo podle zjištění nynějšího nálezu teprve v únoru 1928. Na tom, že tehdy nebyl onen dřívější kárný nález ještě potvrzen nejvyšším soudem jako kárným soudem odvolacím, nesejde, není proto ani odvolání v právu, pokud namítá, že toto kárné provinění je vyčerpáno nálezem nejvyššího soudu ze dne 29. února 1928. Nehledě totiž k tomu, že provinění to tvoří pouhý zlomek dotčené celkové kárné činnosti obviněného, mělo by stanovisko odvolání v zápětí, že by obviněný pro ně nemohl býti kárně vůbec stíhán přes to, že jeho stíhání není vyloučeno ani promlčením ani jinou okolností, která by je činila nepřipustným. Skutkový děj, jak byl v tomto směru zjištěn kárným řízením, zřejmě opodstatňuje kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu. Avšak jest tím zároveň také úplně vyčerpán, neboť nezbývá v něm prvků, pro které by bylo lze shledati v něm ještě i poklesk proti povinnostem povolání. Advokát jest ovšem povinen, by se vyvaroval všeho, co by mohlo zlehčiti čest a vážnost jeho stavu. V tomto smyslu ukládá druhý odstavec § 10 adv. řádu advokátu povšechně za povinnost, by poctivostí a čestností v jednání zachovával čest a vážnost svého stavu. Avšak porušení této všeobecné povinnosti je právě podle §§ 2 a 39 odst. 2 kárného statutu předmětem a podstatou kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, a nelze je proto zároveň kvalifikovati za přečin porušení povinností povolání, pokud se dotyčné jednání nepříčí i určité povinnosti advokáta v užším slova smyslu. Napadený kárný nález, jenž jinak úplně vyhovuje stavu věci i zákonu, je proto pochyben jen potud, že podřadil kárné poklesky obviněného, uvedené ve výroku nálezu pod 2., 3. a 4.) nejen pojmu zlehčení cti a vážnosti stavu, nýbrž shledal v nich zároveň i kárný přečin porušení povinností povolání, což ostatně v příčině bodu 2. a 3. nálezu vůbec blíže neodůvodňuje.

K bodu 3. Vývody, jimiž napadá odvolání tento bod kárného nálezu, mohou dojítí povšimnutí jen z části zcela nepatrné. Kárný přečin spatřuje totiž nález v tom, že se obviněný, dávaje si příslibiti provisi, zabýval sprostředkováním dodávek dřevěných pražců mezi stavitelem J. M. P-em v B. jako dodavatelem a firmou »Forsteinrichtungsgesellschaft H.« v Německu jako odběratelem a že pak sprostředkovatelskou provisi uplatňoval soudně. Odvolání namítá především, že obviněný dodávky nesprostředkoval, nýbrž jednu takovou dodávku jen »naznačil«, čímž patrně má býti řečeno, že obviněný říšskoněmecké firmě P. jen případného prodatele pojmenoval. Nehledíc však k tomu, že by dotčené provinění obviněného zakládalo kárný přečin i tehdy, kdyby se byl obviněný skutečně omezil jen na pojmenování osoby dodavatelovy, zjišťuje kárný nález zejména i na základě obsahu žaloby, kterou podal obviněný jménem Ottona L-a na několik osob, bydlících v Německu, o zaplacení

650.000 Kč s přísl. u zemského (krajského) soudu v Opavě, tedy na základě průvodního prostředku, hlavně i po stránce subjektivní zvlášť přesvědčivého, že obviněný dodávku dřevěných prachů sprostředkoval, dav si slíbiti 2% provise. Na tom, že šlo o sprostředkování jediné dodávky, nesejde, zvláště když obviněnému vzešel podle tvrzení žaloby z onoho sprostředkování nárok na provisi ve výši neméně než 880.000 Kč a podle spisů šlo o dodávku jednoho milionu prachů. Nález zjišťuje dále, že ona provise, kterou odvolání jmenuje eufemisticky »honorářem«, byla obviněnému jen přislíbena, a je bezvýznamný důraz, s nímž odvolání připomíná, že se tak stalo dobrovolně. Je proto plně oprávněn závěr kárného nálezu, že takováto sprostředkovatelská činnost, jsouc naprosto neslučitelná s povoláním advokáta, velmi povážlivě zlehčuje čest a vážnost stavu. Okolnost, nasvědčující obzvláštní tíži tohoto provinění obviněného, spatřuje kárný nález zejména v tom, že obviněný, postoupiv onu provisi pohledávku v řečeném zbytku solicitoru L-ovi, neostýchal se vymáhati ji soudně, což vyvolalo podle zjištění nálezu nejostřejší kritiku jak u cizozemských právních zástupců a v tisku, tak u tuzemských i cizozemských soudů. I toto zjištění má plnou oporu v obsahu listin, při ústním jednání vesměs čtených. I jednání obviněného, o něž tu jde, bylo s hlediska kárného úplně zhodnoceno podřaděním jeho pod pojem zlehčení cti a vážnosti stavu. V této příčině stačí poukázat k tomu, co bylo již nahoře uvedeno o souběhu obou způsobů kárných přečinů.

K bodu 4.: Tento bod kárného nálezu souvisí těsně s jeho bodem 3; kárný přečin spatřuje nález v tom, že obviněný postoupil domnělou svoji pohledávku z provise proti Idě Sch-ové a spol. ve zbytku 650.000 Kč svému solicitoru L-ovi, že ho pak v dotčeném sporu právně zastupoval, za něho opětovně o právo chudých zakročil a proti odmítavým usnesením zemského soudu v Opavě podával bezúspěšně rekursy na mor. sl. vrchní zemský soud. Podle důvodů kárného nálezu nabyta kárná rada přesvědčení, že k tomuto postupu na nemajetného L-a došlo jen na oko a jen k tomu cíli, by si obviněný jednak uspořil kolky a poplatky, jednak znemožnil žalovaným v případě jejich úspěchu ve sporu vydobytí procesních útrat, by si však zároveň zajistil ve sporu roli svědka, za nějž byl v L-ově žalobě také skutečně opětovně označen tak, že ve sporu vystupuje obviněný současně jako postupitel a svědek i jako právní zástupce. Toto jednání obviněného jeví se kárné radě neslučitelným s předpisem § 9 adv. řádu, jelikož se obviněný mohl v oné své trojí různé roli snadno ocitnouti v kolici se svými povinnostmi právního zástupce, totiž s povinností vésti zastoupení, jež na se vzal, podle zákona a hájiti práva své strany proti každému pilně, věrně a svědomitě. Než pouhá možnost nebo nebezpečí, ocitnouti se v rozporu s povinnostmi advokáta, není ještě skutečným porušením těchto povinností, a proto jde i tu výhradně o zlehčení cti a vážnosti stavu. Obviněný se ve svém obhajovacím spise, na nějž se odvolání i tu prostě odvolává, hájil proti obdobnému bodu odkazovacího usnesení jen tvrzením, že provisi pohledávku postoupil L-ovi proto, že spor následkem svého (zdravotního) stavu ve vlastním jméně již vésti nechtěl a že, maje zájem na tom, by vyvázl z povinnosti k ná-

hradě útrat sporu, uložené mu (ve výši 30.000 Kč) zemským soudem v Drážďanech, se takto zachoval jen k tomu cíli, by pohnul žalované k narovnání, že to tedy stejně jako L-a byla vzdána zjištění nebo snaha se obohatiti. Takto přiznal však obviněný sám správnost označení, jehož se v kárném nálezu dostává onomu postupu dotčené pohledávky jako pouhého jednání na oko, a připustil zároveň, že jen na oko byl jím vlastně veden i onen spor. Je proto odvolání v nepravu i pokud označuje jako pouhou mylnou domněnku závěr kárného nálezu, podle něhož se obviněnému jednalo mimo jiné o to, by si ve sporu uspořil kolky a poplatky, jelikož prý obviněný by se byl rovněž mohl domáhati práva chudých, jež by mu bylo vzhledem na jeho majetkové a výdělečné poměry zajisté také uděleno. Přehlížíť odvolání další závěr nálezu, podle něhož cílem obviněného bylo zejména i, aby žalovaným pro případ jejich úspěchu ve sporu bylo znemožněno vydobytí procesních útrat. Zjištění tohoto jeho záměru stačí již o sobě, by v jeho jednání byla spatřována podstata kárného přečinu, nesejde zejména na tom, že v zápětí nedošlo k vydobytí procesních útrat snad proto, že obviněný neměl majetku ani výdělku, který podléhal exekuci.

V hlavní věci jest tudíž odvolání ve všech směrech bezdůvodným a bylo mu jen, pokud jde o kvalifikaci zjištěných kárných provinění, vyhověti potud, že se výrok o porušení povinností povolání obmezuje na bod 1. výroku napadeného nálezu. Hledí-li se však k celé řadě velmi závažných okolností přitěžujících, na něž kárná rada právem uznala, najmě k tomu, že obviněný přes opětné předchozí tresty důsledně po delší dobu pokračoval v kárné činnosti, kterou byla neobyčejně těžkým způsobem poškozena důstojnost stavu v tuzemsku i v cizině, nezbylo, než setrvati na nejpřísnějším trestu, stanoveném v § 12 písm. d) kárného řádu advokátního (výmaz ze seznamu advokátů), poněvadž by žádný z mírnějších kárných trestů, zejména ani dočasné zastavení advokacie ve smyslu § 12 písm. c) kárn. řádu adv. nevystihovalo náležitě mimořádnou tíži kárných provinění obviněného v jejich souhrnu, jež právě vzhledem k tomu nelze s dostatek omluviti ani stářím obviněného, ani jeho nemocí a nezpůsobilostí k výdělku. Výrok o povinnosti obviněného k náhradě případných nákladů na kárné řízení nebylo třeba změnit, poněvadž výrok o vině doznal částečné změny jen co do právní kvalifikace kárných provinění.

Čís. 97 dis.

Jest uznati na služební přečin, nikoliv jen na nepřístojnost, je-li provinění soudce podle způsobu, stupně neb opakování a přitěžujících okolností takové, že nepřipouští, by vinník byl ponechán na dosavadním služebním místě nebo ve službě vůbec.

Jsou-li tu tyto předpoklady, jest porušení služebních povinností soudcem kvalifikovati za služební přečin i tenkrát, jednal-li vinník lehkomylně.